

Material adresat părinților, cadrelor didactice și elevilor

EȘTI PREȚIOS

de Max Lucado

poveste terapeutică

Consilier școlar, prof. psiholog Szalánszki Judit

Locuitorii din Wemmik, eroii povestirii noastre, erau niște omuleți mici, din lemn, ciopliți toți de un tâmplar pe nume Eli. Acesta își avea atelierul pe un deal, de la a cărui înălțime se vedea întreg satul.

Fiecare omuleț era altfel. Unii aveau nasul mare, alții aveau ochii mari. Unii erau înalți, alții erau scunzi. Unii purtau pălărie, alții purtau costum. Însă două lucruri le erau comune: toți erau făcuți de același tâmplar și trăiau în același sat.

De dimineața până seara, zi de zi, omuleții făceau un singur lucru: lipeau etichete unul pe celălalt. Fiecare omuleț avea o cutie plină cu stelute aurii și o cutie plină cu bulinuțe negre. Când era ziua de lungă îi vedeai pe străzile satului lipind stelute sau buline unul pe celălalt. Omuleții drăguți, din lemn lustruit și frumos vopsiți întotdeauna primeau stelute, dar aceia din lemn necizelat, cu vopseaua sărită, nu primeau decât buline.

Tot stelute primeau și cei talentați unii ;puteau ridica greutatea deasupra capului, alții puteau sării peste cutii înalte. Mai erau unii care știau cuvinte dificile, iar alții care cântau cântece frumoase. Acestora toată lumea le dădea stelute aurii. Așa se face că unii omuleți aveau trupul plin de stelute... Ori de câte ori primeau câte o stelută se simțeau atât de bine încât își doreau să mai facă ceva ca să poată primi încă una.

Alții însă nu știau să facă prea multe lucruri și aveau parte doar de buline.

Pancinello era unul dintre aceștia din urmă. Tot timpul încerca să sară cât mai sus, ca alții dar întotdeauna cădea la pământ. Iar când ceilalți îl vedeau jos se adunau buluc în jurul lui și lipeau buline pe el. De multe ori se mai și zgâria în cădere, lucru pentru care mai primea buline negre. Iar după aceea când încerca să le explice omuleților de ce căzuse mereu spunea câte o negliobie și toți se îngrămădeau să lipească și mai multe buline pe el.

După un timp avea atât de multe încât nu mai vroia să iasă pe stradă, se temea că va face iar ceva anapoda: cine știe, o să-și uite pălăria sau o să calce într-o baltă... și imediat o să primească bulinuțe!!! Adevărul este că avea atât de multe buline încât ceilalți omuleți veneau și îi lipeau altele fără nici un motiv.

„Merită mulțimea asta de buline negre”, își spuneau omuleții unii altora.

„Este clar că nu e bun de nimic!”

După un timp Pancinello a ajuns să creadă ce se spunea despre el:

„Așa este, nu sunt bun de nimic!”, își spunea el.

În rarele dăți când ieșea din casă stătea cu cei care erau ca el, cu multe buline. Cu ei se simțea mai în largul lui.

Într-o zi, se întâlnește cu un omuleț total diferit de ceilalți: nu avea nici steluțe, nici buline. Era din lemn și atât. Era o fată pe nume Lucia. Să nu credeți că oamenii nu încercau să lipească etichete și pe ea! Începeau numai că nu rămâneau lipite ci cădeau. Fiindcă nu avea nici o bulină unii o admirau atât de mult încât se grăbeau să-i lipească o steluță. Dar nici una nu stătea lipită. Alții însă o priveau cu dispreț fiindcă nu avea nici o stea și atunci vroiau să îi lipească o bulină dar și aceasta cădea imediat.

„Ca ea vreau să fiu”, îi trecu prin minte lui Pancinello.

„Nu mai vreau să primesc etichete de la ceilalți!” Așa că o întrebă pe Lucia cum se face că ea nu are nici o etichetă.

„Nu este mare lucru”, îi răspunse ea. „În fiecare zi mă duc să îl văd pe Eli.”

„Pe Eli?”

„Da, pe Eli, tâmplarul, îmi place să stau cu el în atelier.”

„Dar de ce?”

„Ce ar fi să descoperi singur? Du-te la el sus pe deal!” Și cu aceste cuvinte, Lucia se întoarse și plecă.

„Dar crezi că-i va face plăcere să mă vadă?!?” strigă el după ea. Însă Lucia nu-l mai auzii. Așa că Pancinello se întoarse acasă, se așeză la fereastră și începu să se uite cum alergau omuleții de colo-colo, lipindu-și etichetele unul pe celălalt.

„Dar nu este drept!”, își spuse el supărat. Și pe loc se hotărî să meargă la Eli.

Se îndreptă spre deal și urcă pe cărarea strâmtă până ce ajunse în vârf. Când intră în atelier, făcu ochii mari de uimire. Toate obiectele erau URIAȘE. Scaunul era cât el de înalt. Ca să vadă ce se află pe bancul de lucru trebui să se ridice pe vârfuri. Ciocanul era lung cât brațul lui! Înghiți în sec și își zise:

„Eu aici nu rămân!”, și se îndreptă spre ieșire. Dar chiar atunci își auzi numele:

„Pancinello, tu ești?”, se auzi un glas pătrunzător. Pancinello se opri.

„Cât mă bucur să te văd, Pancinello! Vino mai aproape, vreau să te văd mai bine!” Pancinello se întoarse încet și îl privi pe meșterul tâmplar, un bărbat înalt, cu o barbă stufoasă.

„Știi cum mă cheamă?”, îl întrebă Pancinello.

„Bineînțeles că știu, doar eu te-am creat!”

Eli se plecă, îl ridică de jos și îl așează lângă el pe bancă.

„Hmm...”, murmură meșterul îngândurat, în timp ce se uita la bulinele negre ale lui Pancinello.

„Se pare că ai adunat ceva etichete...”

„Nu am vrut, Eli! Am încercat din răputeri să fiu bun!”

„Pancinello, copilul meu, în fața mea nu este nevoie să te aperi! Mie nu-mi pasă ce spun ceilalți despre tine!”

„Chiar nu-ți pasă?”

„Nu, și nici ție nu ar trebui să-ți pese! Cine sunt ei – să împartă etichete bune sau rele? Și ei sunt tot omuleți de lemn ca tine. Nu contează ce gândesc ei, Pancinello. Contează doar ceea ce gândesc eu, iar eu cred că ești o persoană tare deosebită!”

Pancinello începu să râdă:

„Eu, deosebit? De ce aș fi deosebit? Nu pot să merg repede, nu pot să sar, vopseaua mi se duce. De ce aș însemna ceva pentru tine?”

Eli se uită la Pancinello, își puse mâna pe umărul lui micuț și spuse încet:

„Fiindcă ești al meu, de aceea însemni foarte mult pentru mine!”

Nimeni..., niciodată... nu-l mai privise astfel pe Pancinello... și în plus, cel care-l privea astfel era chiar creatorul lui! Nici nu mai avea cuvinte...

„În fiecare zi am sperat că vei veni la mine”, continuă apoi Eli.

„Am venit fiindcă m-am întâlnit cu cineva care nu avea nici un fel de etichete”, răspunse Pancinello.

„Știu, mi-a povestit despre tine.”

„De ea de ce nu se prind etichetele?”

„Fiindcă a hotărât că este mai important ce gândesc eu despre ea, decât ce gândesc alții. Etichetele se lipsesc de tine doar dacă le lași!”

„Cum adică?”

„Etichetele se lipsesc doar dacă le consideri importante. Dar cu cât te încrezi mai mult în dragostea mea, cu atât mai puțin îți pasă de etichetele pe care ți le pun ceilalți oameni. Înțelege?”

„Păi, nu prea...”

Eli zâmbi.

„Vei înțelege cu timpul. Acum ești încă plin de buline negre. Deocamdată îți va fi de ajuns să vii la mine în fiecare zi, iar eu îți voi aduce aminte cât de important ești pentru mine.”

Eli îl puse jos pe Pancinello. În timp ce acesta se îndrepta spre ușă, Eli îi spuse:

„Nu uita, ești o persoană deosebită fiindcă eu te-am creat! Iar eu nu greșesc niciodată!”

Pancinello nu se opri din mers, dar gândi:

„Cred că Eli chiar vorbește serios. Poate are dreptate!”

Și chiar în clipa aceea căzu de pe el o bulină...